

Sygn. akt II KK 84/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Jarosław Matras

SSA del. do SN Dariusz Czajkowski

Protokolant Marta Brylińska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Lucjana Nowakowskiego
w sprawie **M. H.**

skazanej z art. 178a § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 1 października 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanej

od wyroku Sądu Rejonowego w L.

z dnia 28 stycznia 2014 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia
o karze i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Rejonowemu
w L. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w L., po rozpoznaniu sprawy M. H., w dniu 28 stycznia 2014 roku uwzględnił złożony na rozprawie wniosek oskarżonej o orzeczenie wyroku

skazującego i wymierzenie jej określonej kary bez przeprowadzania postępowania dowodowego i wydał w tym dniu wyrok w sprawie o sygn. akt II K .../13, mocą którego:

uznał ją za winną popełnienia zarzucanych jej w akcie oskarżenia czterech czynów, wyczerpujących znamiona przestępstw z art. 178 § 1 k.k., art. 222 § 1 oraz art. 226 § 1 k.k. i skazał ją za te czyny na kary po 4 miesiące pozbawienia wolności, a na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wyżej wymienione kary połączył i wymierzył oskarżonej M. H. karę łączną roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat. Ponadto, na podstawie art. 71 § 1 k.k., wymierzył oskarżonej karę grzywny w wysokości 120 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł każda i na podstawie art. 72 § 1 pkt 2 k.k. zobowiązał oskarżoną M. H. do pisemnego przeproszenia pokrzywdzonych w terminie 1 miesiąca od dnia uprawomocnienia się wyroku. Sąd ten na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych (którego w istocie nie orzekł - przyp. SN), zaliczył oskarżonej okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 23 stycznia 2013 roku do dnia 23 stycznia 2014 roku.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się w I instancji w dniu 5 lutego 2014 roku.

Kasację od tego wyroku, w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze, na niekorzyść M. H., wniósł Prokurator Generalny. Wyrokowi temu zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 387 § 2 k.p.k. i art. 387 § 1 k.p.k., polegające na orzeczeniu wobec M. H. za czyny z art. 178 a § 1 k.k., 222 § 1 k.k., 226 § 1 k.k. kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat, kary grzywny w wysokości 120 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł każda oraz zobowiązania jej do pisemnego przeproszenia pokrzywdzonych, pomimo uwzględnienia wniosku oskarżonej o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego i wymierzenia kary łącznej roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby, kary grzywny w wysokości 120 stawek dziennych po 10 zł każda, orzeczenie zakazu prowadzenia

wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku oraz obowiązku przeproszenia pokrzywdzonych na piśmie w terminie 1 miesiąca od uprawomocnienia się wyroku, co skutkowało rażącym naruszeniem przepisu prawa karnego materialnego, tj. art. 42 § 2 k.k., obligującego do orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym w przypadku skazania sprawcy będącego w stanie nietrzeźwości.

Stawiając powyższy zarzut Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w L. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Prokuratora Generalnego, wniesiona na niekorzyść skazanej w części dotyczącej orzeczenia o karze, jest oczywiście zasadna.

Ponad wszelką wątpliwość zaskarżony wyrok nie zawiera - w zakresie rozstrzygnięć penalnych - orzeczenia o obligatoryjnym środku karnym w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, o którym mowa w art. 42 § 2 k.k., który został uzgodniony przez strony na warunkach określonych w przepisie art. 387 § 2 k.p.k. Powyższy brak stanowi zapewne zwykłe przeoczenie Sądu, skutkujące obrazą wskazanych wyżej przepisów, skoro jednocześnie w pkt 9 swojego wyroku Sąd Rejonowy zawarł rozstrzygnięcie o zaliczeniu okresu zatrzymania prawa jazdy na poczet środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, którego *de facto* przecież nie orzekł.

Z tych względów wyrok w zaskarżonej części odnoszącej się do całości orzeczenia o karze i środkach karnych należało uchylić i sprawę przekazać Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, w celu wydania prawidłowych rozstrzygnięć penalnych, zgodnych z treścią wniosku oskarżonej i zawartych przez strony uzgodnień. W postępowaniu kasacyjnym nie jest bowiem możliwe uchylenie orzeczenia wyłącznie w części, której orzeczenie to nie zawiera, a uchylenie powinno nastąpić w zakresie umożliwiającym usunięcie popełnionego uchybienia (patrz uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 2010 r., sygn. akt I KZP 36/09, OSNKW z 2010 r., z. 5, poz.40).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

